

සංකීර්තය.

වර්තමාන ශ්‍රී ලංකාවේ සාක්‍ෂරතාවය 90% ඉක්මවා ගත අගයක පවතියි. එසේ වුවත් - ගෝලීයකරණ ප්‍රවාහය තුළ අනෙක් ලෝක ජාතීන් හා සමග සැසඳූ විට පරිගණක සාක්‍ෂරතාවය අතින් අපේ රට සිටින්නේ ඉතාම දුර්වල ස්ථානයක බැව් කිව යුතුමය. සමහර පර්යේෂණ හෙළි කරන ආකාරයට අද ශ්‍රී ලංකාවේ පරිගණක සාක්‍ෂරතාවය රටේ මුළු ජනගහනයෙන් 05 % කටත් වඩා අඩු මට්ටමක පවතියි. පුද්ගල පරිගණක අයිතිය ජනගහනයෙන් 0.2 % කි.

ශ්‍රී ලාංකික පාසල් පද්ධතිය තුළ පරිගණක භාවිතය 1980 දශකයේ මුල් භාගයේ සිට ආරම්භ කරන ලද අතර මේ වන විට බොහොමයක් පාසල් වල පරිගණක විද්‍යාගාර පිහිටුවා සිසුන්ට පරිගණක අධ්‍යාපනය ලබා දීමට උත්සාහ දරමින් සිටියි. රජය විසින් 2001 වර්ෂයේ දී පරිගණක අධ්‍යාපනය පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තියක් පවා ප්‍රකාශයට පත් කොට ඇති අතර, ලෝක බැංකුව සහ ආසියානු සංවර්ධන බැංකුව(General Education Development Project –GEP-II by World Bank, and Secondary Education Modification Programme- SEMP by ADB) දැනටමත් ඉතා විශාල ලෙස පරිගණක හා පරිගණක අධ්‍යාපනය ව්‍යාප්ත කිරීමේ වැඩ සටහන් ක්‍රියාවට නගමින් සිටියි. මෙමගින් පාසල් වල තොරතුරු තාක්‍ෂණ මධ්‍යස්ථාන (Information Communication Technology Centres- ICT ) සහ පරිගණක සුසාධ්‍යගත ඉගෙනුම් මධ්‍යස්ථාන (Computer Assisted Learning Centres- CAL) රාශියක් ස්ථාපිත කොට තිබේ.

එමෙන්ම පාසලේ ගුරු, මණ්ඩලය සහ සිසුන් ගේ පරිගණක සාක්‍ෂරතාවය වැඩි දියුණු කිරීම සඳහා අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශය සහ පළාත් අධ්‍යාපන දෙපාර්තමේන්තු හා එක්ව ගුරු පුහුණු වැඩ සටහන් ජාතික අධ්‍යාපන ආයතනය හරහා ක්‍රියාවට නගමින් සිටින අතර දීර්ඝ කාලීන වැඩ පිළිවෙලක් ලෙස මෙය ඉදිරියට ගෙන යමින් සිටී. එයට අමතරව 12 ශ්‍රේණියට සාමාන්‍ය තොරතුරු තාක්‍ෂණය විෂයය (General Information Technology-GIT) ඇතුලත් කර ඇති අතර 2006 වර්ෂයේ සිට 10 සහ 11 ශ්‍රේණි සඳහා ද තොරතුරු තාක්‍ෂණය, විෂයයක් ලෙස ඉගැන්වීම ආරම්භ කරන ලදී. එමෙන්ම දැනට වර්ෂ කිහිපයක පෙර සිටම ශ්‍රී ලංකා විභාග දෙපාර්තමේන්තුව විසින් පරිගණක අධ්‍යාපනය පිළිබඳ ජාතික සහතිකය (National Certificate of Computer Studies- NCCS ) නමින් විභාගයක් පැවැත්වූව ද එය පාසල් හරහා අයදුම් නොකරන නිසා ඇත්තේ අඩු දැනුවත් භාවයකි.

ඉහත කරුණු සැලකිල්ලට ගෙන මෙම පර්යේෂණයේ දී මූලික වශයෙන්ම බලාපොරොත්තු වූයේ අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර උසස් පෙළ විද්‍යා විෂය ධාරාව තුළ ඉගෙනුම්-ඉගැන්වීම් කළමනාකරණය සඳහා පරිගණක තාක්ෂණයේ උපයෝගීතාවය කෙබඳු ද යන්න අධ්‍යයනය කිරීමයි. මෙහි දී මූලිකව පර්යේෂණය පහත පර්යේෂණ ප්‍රශ්න ඔස්සේ මෙහෙයවන ලදී.

- (1) අ.පො.ස. උසස් පෙළ විද්‍යා විෂය ධාරාවේ ඉගෙනුම්-ඉගැන්වීම් කළමනාකරණය සඳහා පාසල් වලට සපයා ඇති පරිගණක පහසුකමේ ස්වභාවය කෙබඳුද?
- (2) ඉගෙනුම්-ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලි කළමනාකරණයේ දී පරිගණක තාක්ෂණය භාවිතා කිරීම සඳහා ගුරුවරුන් හා සිසුන් තුළ ඇති හැකියා කෙබඳුද?
- (3) ඉගෙනුම්-ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලි කළමනාකරණයේ දී පරිගණක තාක්ෂණය භාවිතා කිරීම සඳහා ගුරුවරුන් හා සිසුන් තුළ ඇති ආකල්ප කෙබඳුද?
- (4) පාසල් වල අ.පො.ස උසස් පෙළ විද්‍යා විෂය ධාරාවේ ඉගෙනුම්-ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලිය සහ පන්ති කාමර කළමනාකරණයට අදාළව පරිගණක තාක්ෂණය භාවිතා කරන්නේ කුමන කටයුතු සඳහාද ?
- (5) පාසල් වල අ.පො.ස. උසස් පෙළ විද්‍යා විෂයයන් ඉගැන්වීම් සඳහා පරිගණක තාක්ෂණය භාවිතයේ ස්වභාවය කෙබඳු දැයි සොයා බැලීම.
- (6) එම ක්‍රියාවලිය තුළ දක්නට ලැබෙන ප්‍රබලතා සහ දුබලතා කවරේද?
- (7) එම ප්‍රබලතා වර්ධනයටත්, දුබලතා අවමකරණයටත්, සහ නවීකරණයන් හඳුන්වාදීමටත්, කළ හැකි යෝජනා කවරේද?

පර්යේෂණ කාර්යය පුරාම දත්ත සහ තොරතුරු ඒක රාශි කිරීමටත් ගැටළුව අධ්‍යයනය සඳහාත් විස්තරාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමය යොදා ගනිමි. ඒ යටතේ සාහිත්‍ය විමර්ශනය, ප්‍රශ්නාවලි, සම්මුඛ සාකච්ඡා, පිරික්සුම් ලැයිස්තු සහ ලේඛන විශ්ලේෂණය හරහා අදාළ තොරතුරු ලබා ගැනිණි. නියැදියට අයත් සියළුම පාසල් වල නියෝජ්‍ය විදුහල්පතින්ට සහ පරිගණක විද්‍යාභාර නිලධාරීන්ට සම්මුඛ සාකච්ඡා සෙබ්ලයන් ලබා දුන් අතර, අදාළ නියැදියට අයත් ගුරු ගවතුන්ට සහ සිසු දරු දැරියන් සඳහා ප්‍රශ්නාවලි භාවිතා කරන ලදී. මෙයට අමතරව ලේඛන විශ්ලේෂණය හරහා ද ප්‍රශ්නාවලි සහ සම්මුඛ සාකච්ඡා මගින් හෙළිදරව් වන කරුණු වල සත්‍යාසත්‍යතාවය පිළිබඳව සලකා බලන ලදී. මෙම විස්තරාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමය යටතේ මූලික වශයෙන් ප්‍රතිශත වගු, ලේඛන සටහන්, ප්‍රස්ථාර අවශ්‍ය තැන්හි දී දත්ත විශ්ලේෂණය සඳහා යොදා ගනු ලැබුණි.

දත්ත විශ්ලේෂණය සහ අර්ථකථනය කිරීමේ දී මූලික වශයෙන්ම නියැදියට අයත් පාසල් වල විද්‍යාමාන වූ මූලික ලක්ෂණය වන්නේ එම පාසල් වල විදුහල්පතින් හෝ නියෝජ්‍ය විදුහල්පතින් පරිගණක අධ්‍යාපනය කෙරෙහි දක්වන ලද ඉතාම අඩු සැලකිල්ල සහ කළමනාකරණ දුබලතාවන්ය. වෙසෙසින්ම එම ප්‍රධානීන්ට තම පාසලේ ක්‍රියාත්මක වන පරිගණක පහසුකම කෙසේ, කවර ආකාරයකින්, කුමක් සඳහා, කවුරුන් විසින් භාවිතා කෙරේ ද යන්න ස්ථිර ලෙස පැවසීමට හැකියාවක් නොතිබුණි. විශේෂයෙන්ම පරිගණක විද්‍යාභාරය, උසස් පෙළ විද්‍යා පන්ති කාමරය සහ විද්‍යාභාරය, පාසලේ පරිපාලන කාර්යාලය හා සමග එලදායී ලෙස සන්නිවේදනයක නොයෙදෙන බව ගුරු හා සිසු ප්‍රශ්නාවලි හරහාත්, පර්යේෂකයාගේ මූලික නිරීක්ෂණ වලින් සනාථ විය.

පරිගණක ආශ්‍රිත ඉගෙනුම් ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලි කළමනාකරණය සඳහා භෞතික සම්පත, මානව සම්පත, මූල්‍ය සම්පත සහ කාලය හැසිරවීම ආර්ථක මට්ටමක නොපවතින බව සමස්ථයක් ලෙස පෙනී යන කරුණකි. විශේෂයෙන්ම පරිගණක විද්‍යාභාරය සහ එහි උපකරණ තවමත් ප්‍රශස්ථ ඉගෙනුම් ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලියක් සඳහා පූර්ණ ලෙස සුදානම් නැත. එසේ වුවත් ගුරුහවතුන්ගේ අවසන්තාවය සහ කැපවීමත්, උනන්දුවත් එක ලෙස පවතී නම් එය එතරම් බාධකයක් ලෙස පිළිගත නොහැකිය. ගුරුවරුන්ගේ පරිගණක ආශ්‍රිත දැනුම සිසුන්ගේ පරිගණක දැනුම සමග සැසඳීමේ දී බොහෝ සෙයින් පිටුපසින් හිඳී. එම දැනුම මදකම නිසාම පරිගණක ආශ්‍රිත ඉගැන්වීමකට ගුරුහවතුන්ගේ පෙළඹීමද ඉතා අඩු මට්ටමක පවතියි. පරිගණක ආශ්‍රිත ඉගෙනීමට සිසුන් ඉමහත් කැමැත්තක් දක්වන බැව් ඔවුන්ගේ ප්‍රතිචාර මගින් හෙළිවේ. කෙසේ වුවත් සමස්ථයක් ලෙස ගුරු සහ සිසු දෙපිරිසගේම පරිගණක ආශ්‍රිත ඉගෙනීම සහ ඉගැන්වීම පිළිබඳ බනාත්මක සංඥාවක් පිළිබිඹු කර ඇත.

උසස් පෙළ විද්‍යාව ඉගැන්වීම සඳහාම පරිගණක පද්ධති පාසල් තුළ ස්ථාපිත කර නොමැති වුවද පාසලේ පවත්නා වූ පරිගණක පහසුකම ඒ සඳහා භාවිතා කල හැකි වුවද, ගුරුහවතුන් සහ පාලන අධිකාරිය ඒ සඳහා ගෙන ඇත්තේ ඉතාම අඩු සැලකිල්ලක් බව පෙනෙයි. එමෙන්ම තවමත් අපේ පාසල් පන්ති කාමරය පරිගණක හා ආශ්‍රිත ඉගෙනීමක් සඳහා සකස් කිරීමට තරම් ප්‍රමාණවත් වන මට්ටමක නොපවතින බැව් පැහැදිලිවම පෙනෙන කරුණකි. එම පන්ති කාමර තවමත් 19 වන සියවසේ සම්ප්‍රදාය තුළ සිරවී ඇති බවක් පෙනුම් කෙරෙයි. එමෙන්ම ගුරු ආකල්ප ද බෙහෙවින්ම ශාලපෙණුගේ සම්ප්‍රදායික පන්ති කාමර ඉගෙනුම් ඉගැන්වීමක් සුසාධ්‍යකරණය කිරීම සඳහා මිස නූතන පරිගණක තාක්ෂණය හා සුසැදි ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලියකට නොවන බැව් පර්යේෂණය තුළින් විද්‍යාමාන වන ලක්ෂණයකි.